

Una abraçada històrica

El papa Francesc es va trobar personalment per primera vegada amb el papa emèrit Benet XVI el dissabte 26 de març de 2013 a Castelgandolfo. Fou un moment de profunda comunió. Eren les 12 del matí. El papa Francesc arribava amb heli-còpter i Benet XVI

el va anar a rebre i el va abraçar. Benet XVI va tornar a manifestar al seu successor «total obediència i reverència», mentre que el papa Francesc li expressà «el seu agraïment i el de tota l'Església pel ministeri que ha dut a terme durant el seu pontificat». A la capella de la residència pontifícia, Benet XVI oferí al nou Papa el lloc d'honor, però aquest li va dir: «Som germans», i va voler que tots dos s'agenollessin en el mateix reclinadori per pregar uns minuts.

GLOSSA

Entre nosaltres, amb nosaltres, amb Jesús

Uns joves esposos, després d'uns anys de matrimoni sense perspectives de descendència, decidiren adoptar un infant en un país africà. Després de seguir el procés legal, aconseguiren fer realitat l'adopció. Uns mesos després, quan la filla encara no havia fet un any, el dia del bateig, en acabar la celebració religiosa, la mare s'adreçà als presents amb aquestes paraules: «El dia que ens vàrem casar us agraïrem el vostre acompanyament en la infantesa i la joventut, les vostres paraules i el testimoni, així com el fet que ens ajudéssiu a créixer i madurar. Avui volem reiterar-vos l'agraïment: gràcies per com ens heu fet costat en aquest llarg i dur camí de l'adopció. Hem passat moments molt difícils, hem plorat, ens hem il·lusionat, hem tingut por... Però sempre, sempre, per riure o per plorar, per consolar-nos i encoratjar-nos, us hem tingut al costat, i sabem que molts heu pregat per nosaltres.»

«Us en volem donar les gràcies. També a la que ja és la nostra filla: ara no entens res del que els pares et volem dir. Quan siguis més gran, llegiràs aquestes ratlles i confiarem que et sentiràs contenta de tenir-nos de pares i de ser la persona que ets.

Gràcies per fer-nos les coses tan fàcils i per estimar-nos sense cap por des del primer dia que vas arribar a la nostra família. Sabem que per a tu era molt difícil tornar a estimar; tenies por d'un nou abandonament; però, així i tot, des del moment que et tinguérem en els nostres braços, ens vas mirar i abraçar i, sense un plor, mirant-les amb afecte, t'acomia-dares de les persones que havien tingut cura de tu fins aquell moment. Ens obrires el cor i ens començares a estimar. Amb tu hem descobert la joia de ser pares. En donem gràcies a Déu i li demanem que ens acompanyi i ajudi en aquesta responsabilitat, que assumim confiant, també, que ens continuareu fent costat».

La celebració del baptisme és plena de símbols de la irrupció i protecció de Déu en la vida de l'infant: la paraula, el vestit blanc, la llum, l'aigua... i el compromís de la comunitat que acull una nova criatura entre els creients amb gran alegria. En aquest entorn joiós, esperen els esposos que la seva filla desenvolupi el do de la fe. «Jesús [...] els digué: Deixeu que els infants vinguin a mi [...] i els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans» (Mc 10,14.16).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Fruits de Pasqua: Maria Skobtsov (I)

El professor Gabriel Amengual Pastor ha tingut l'encert d'introduir en la revista digital per a sacerdots *El Bon Pastor* una revisió del conegut article de Karl Rahner, «Espiritualitat antiga i actual» (*Escrips de Teologia*, vol. VII, 1966). Aquest article es va fer famós per aquella sentència de l'autor, tan citada, que «el cristià del futur serà místic o no serà». El professor Amengual ho ha considerat oportú, perquè veu que la intuïció de Rahner, assenyalant l'espiritualitat procedent del Concili Vaticà II, resulta absolutament actual. Aquesta espiritualitat, dirà, a més de necessària («no és un problema, sinó el problema»), haurà de ser profundament religiosa (mística) i inclourà alhora el compromís en el món.

És el que estem subratllant en aquests «fruits de Pasqua» que anem exposant. Maria Skobtsov entra dins d'aquest model, encara que la seva història i les seves característiques són realment úniques. Nascuda a Riga (1891), ofereix la imatge d'una petitburgesa, conreada literàriament i radical. Viu la mort del seu pare com un ensopec que gairebé li fa perdre la fe. Traslladada a Sant Petersburg, mentre freqüenta ambients literaris d'elit i decadents, estudia una mica de teologia, es casa i divorcia i té un fill. S'exilia a Anapa on exercirà com a alcaldessa. S'afilia al Partit Socialista Revolucionari, que valora el fet «estètic de la religió» i evita el totalitarisme. És denunciada pels menxevics en el poder com a col·laboracionista amb els bolxevics. El jutge que porta el judici, se n'enamora i es casen. Amb ell tindrà dos fills. El triomf dels bolxevics provocarà el gran exili, segons les seves paraules, «de l'ànima russa», és a dir de Rússia mateixa, que en milers i milers de cristians ortodoxos amb els seus pastors es veuen obligats a buscar refugi fora de la seva pàtria. Les penalitats, l'abandó i la misèria que comparteix amb els seus compatriotes serà la gran crida que Maria Skobtsov escoltarà de part de l'Esperit. El camí acaba a França, on, integrada en l'ACER, viu experiències decisives, com els contactes amb els grans teòlegs i pastors Sergei Bulgakov i Nicolai Berdiaev. Amb ells i molts d'altres accepta el gran repte de tornar a pensar la fe i el sentit d'Església ortodoxa en la nova situació. Aquesta condició d'immigrant és l'oportunitat d'acceptar el risc de ser lliures, com afirmarà ella mateixa:

«Hem de sentir-nos responsables d'aquesta llibertat... acceptar sincerament aquest do immens i difícil de portar. La llibertat obliga. La llibertat crida al sacrifici... Encara que ja no tinguem una pàtria terrenal, no hem perdut la pàtria celestial.»

És l'experiència decisiva per a la fe de qui viu en diàleg permanent amb Déu des del present: ser creient com a cercador i caminant i de viure l'Església com a pelegrina, constantment oberta al futur. A la nova experiència de fe i d'Església s'afegeix la circumstància «atroç» de la mort de la seva filla Anastàsia. Segons la seva biògrafa Emilia Bea Pérez, és el moment d'una «revelació» decisiva i d'una real conversió:

«A la capçalera de Nàstia vaig sentir que la meua ànima havia errat durant tota la meua vida per sendes tortuoses. Des de llavors aspiro a un veritable camí, recte i buidat, no perquè cregui en la vida, sinó per justificar, entendre i acceptar la mort... No s'ha inventat mai res més fort que aquestes paraules: «estimeu-vos els uns als altres», només que cal arribar fins al final i no fer excepcions. Llavors tot serà justificat i la vida s'il·luminarà. Sense això, tot és horror i desconsol.»

Aquest és el pas determinant del seu itinerari de fe: l'amor maternal «natural» esdevé amor espiritual efectiu envers tots els necessitats d'amor.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

FRANCISCO MAYOR ZARAGOZA

Del com sóc al qui sóc

Amb els anys, la fe de l'exdirector general de la UNESCO i president de la Fundació Cultura de Pau, Federico Mayor Zaragoza, ha evolucionat «del com sóc al qui sóc, del jo al nosaltres». A la pregunta de per què li està més agraït a Déu, respon: «Del misteri de l'existència». La lliçó inaugural de la Fundació Joan Maragall es va titular «Humanisme i cultura de pau, claus per a un canvi d'època.»

Per què creu en Déu?

Perquè no tinc resposta a les preguntes essencials i tinc la facultat distintiva de pensar, imaginar, crear. Déu és intel·ligible i indemostrable. Si es pogués demostrar que existeix o que no existeix, l'existència humana quedaria condicionada, limitada. L'espècie humana tindria unes capacitats exclusives de les que no podria gaudir. El do suprem és la llibertat.

Com sintetitzaria la seva lliçó a la Fundació Joan Maragall?

Ho puc resumir amb uns fragments del *Cant Espiritual* de Joan Maragall: «Ja ho sé que sou, Senyor, però on sou, qui ho sap?»; «I quan vingui aquella hora de temença en què s'acluquin aquests ulls humans, obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans...»

Què va voler transmetre?

Els grans dons de la llibertat i de l'esperança... Falta camí, però per primera vegada l'humanisme pot deixar de ser quelcom minoritari i retòric per ser comportament diari, basat en l'amor. Per primera vegada des de l'origen del temps, avui la humanitat pot saber què passa al món, pot comparar, pot apreciar el que tenim uns en veure les precarietats de molts d'altres. I es pot expressar lliurement. I l'equitat de gènere augmenta progressivament...

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Un cor de carn, amarat per l'Esperit Sant

Dr. Josep M. Rovira Belloso

Déu, per Crist, s'inclina sobre nosaltres perquè ens estima i, fruit d'aquesta estimació, és la comunicació del do de l'Esperit que ens dóna un cor nou —el cor de pedra que teníem se'ns canvia en cor de carn— i ens afaïçona a semblança de Jesucrist. La vida cristiana seria impossible sense la comunicació de l'Esperit Sant de Déu al cor humà. Déu ens fa entrar en la seva vida —incoativament en aquest món— pels dons i els fruits de l'Esperit Sant. Déu Pare i Jesucrist ens donen la saviesa, l'enteniment, el consell, la *ciència* (el sentit de les coses de Déu), la fortalesa, la paciència, la pietat i la reverència i adoració de Déu, que són els dons de l'Esperit. Aquests dons, gràcies a la nostra col·laboració amb Déu que ens crida i se'ns comunica, fan florida amb els fruits de l'Esperit, que són: Amor, joia i pau, grandesa d'ànima, bondat i benvolença, confiança, mansuetud i domini d'un mateix (*Ga 5,22*).

Per què cal un Poble de Déu? Des de la figura d'Abraham, Déu mostra que no desitja una societat anònima de consciències ètiques o de creients, com segurament imaginava la Il·lustració, sinó un Poble visible que reflecteixi la compassió de Déu. Segons la dita de Jesús: «Sigueu misericordiosos com el meu Pare és misericordiós». Novament em ve a la ment la cèlebre afirmació de Gregori de Nacianz: «Proposeu-vos d'imitar l'equitat de Déu i no hi haurà pobres.»

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Nous llenguatges i espais d'acollida

El cristianisme ha acumulat al llarg dels segles ritus, símbols i paraules que en reflecteixen l'evolució històrica. Es tracta d'un llegat al qual no es pot renunciar, però no es pot obviar que en ocasions esdevé un obstacle. Cal actualitzar el significat dels mites i dels símbols. Un altre àmbit destacable és el cos. Cal reconciliar-nos-hi per acceptar-lo com un do i usar-lo com una eina espiritual. Les emocions són un altre element important. La societat actual pateix una greu inflació emocional. El cristianisme pot aportar una gran experiència en la identificació de les pròpies emocions, en l'aprenentatge de la seva gestió i en el desenvolupament de la motivació.

Atès que vivim immersos en la cultura del lleure, és també imprescindible recuperar el sentit de la festa, un dels aspectes d'origen cristià que més s'ha secularitzat. Potser el cristianisme ha perdut massa la dimensió festiva de la fe. El que és propi de la fe cristiana és l'alegria de la salvació; per tant, s'ha de celebrar dignament. En una societat en procés de desvertebració, la gent reclama comunitats obertes, espais acollidors. El cristianisme hauria d'assumir la necessitat de disposar de punts de trobada per poder-ho fer.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Com pregar (2)

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

El cristià és un oient de la Paraula, de la Paraula escrita en la Bíblia i també de la Paraula vivent que es manifesta en la realitat quotidiana. Déu es manifesta en els esdeveniments de la pròpia vida i l'orant és convidat a esbrinar el seu significat: «Maria guardava tots aquests esdeveniments en el seu cor i els meditava» (*Lc 2,19*). Meditar i assaborir en el propi cor allò que Déu m'ha volgut dir en els esdeveniments de la meua vida és una manera excel·lent d'escoltar la seva Paraula. Dedicar una estoneta al dia, potser abans d'anar a dormir, per recordar el sabor que m'han deixat les meves actituds, el que m'han fet les persones, allò que m'ha afectat..., pot ser una forma molt senzilla i profunda de sondejar el pas de Déu per la meua vida. I també una forma d'adquirir saviesa per copsar allò que realment és bo i allò que no em fa bé. També és bo, quan fem un temps més llarg de recés, sense presses, recordar els cinc o deu darrers anys de la meua vida i recordar el que Déu m'ha fet viure, les experiències que m'han marcat, i cercar en oració el seu significat.

Si Déu ens ha creat per amor i per a l'amor, vol dir que sols l'amor ens construeix i el seu contrari ens destrueix. Tot el que vagi en la línia de l'amor, la compassió, el perdó, ressonarà en el meu cor amb vibracions de pau, de serenitat, de joia; i tot el que vagi impregnat d'egoisme, orgull o ressentiment, *desafinarà* en el meu ésser deixant sentiments de neguit, torbació, tristesa... Tot allò que em deixa veritable pau és de Déu, i el que em deixa neguit o por no és de Déu, fora del cas que la meua vida estigui molt en pecat, llavors l'Esperit de Déu em punxarà i em farà sentir mala consciència i neguit.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 29. □ Dilluns** [(litúrgia hores: 1a setm.): 1Jn 1,5-2,2 / SI 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i copatrona d'Europa.
- 30. □ Dimarts** [Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.
- 1. □ Dimecres** [Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. vii aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe.
- 2. □ Dijous** [Ac 15,7-21 / SI 95 / Jn 15,9-11]. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli.
- 3. ■ Divendres** [1Co 15,1-8 / SI 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols.
- 4. □ Dissabte** (■ Barcelona, Catedral) [Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe.
- 5. □ ✚ Diumenge vinent**, VI de Pasqua [(litúrgia hores: 2a setm.): Ac 15,1-2.22-29 / SI 66 / Ap 21,10-14.22-23 / Jn 14,23-39]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 14,21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè diguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entrañablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor, / la magnificència gloriosa del seu Regne. / El vostre Regne s'estén a tots els segles, / el vostre imperi, a totes les generacions. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat». Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 13,31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 14,21b-27)

En aquellos días, Pablo y Bernabé volvieron a Listra, a Iconio y a Antioquia, animando a los discípulos y exhortándolos a perseverar en la fe, diciéndoles que hay que pasar mucho para entrar en el reino de Dios.

En cada Iglesia designaban presbíteros, oraban, ayunaban y los encomendaban al Señor, en quien habían creído. Atravesaron Pisidia y llegaron a Panfilia. Predicaron en Perge, bajaron a Atalía y allí se embarcaron para Antioquia, de donde los habían enviado, con la gracia de Dios, a la misión que acababan de cumplir.

Al llegar, reunieron a la Iglesia, les contaron lo que Dios había hecho por medio de ellos y cómo había abierto a los gentiles la puerta de la fe.

La faç de Jesucrist. Detall del Tríptic de la Santa Cena, obra de Joan de Borgonya. Sagristia de la catedral de Toledo

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre jamás, Dios mío, mi rey.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Explicando tus hazañas a los hombres, / la gloria y majestad de tu reinado. / Tu reinado es un reinado perpetuo, / tu gobierno va de edad en edad. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,1-5a)

Yo, Juan, vi un cielo nuevo y una tierra nueva, porque el primer cielo y la primera tierra han pasado, y el mar ya no existe. Y vi la ciudad santa, la nueva Jerusalén, que descendía del cielo, enviada por Dios, arreglada como una novia que se adorna para su esposo. Y escuché una voz potente que decía desde el trono: «Esta es la morada de Dios con los hombres: acampará entre ellos. Ellos serán su pueblo, y Dios estará con ellos y será su Dios. Enjugará las lágrimas de sus ojos. Ya no habrá muerte, ni luto, ni llanto, ni dolor. Porque el primer mundo ha pasado.» Y el que estaba sentado en el trono dijo: «Todo lo hago nuevo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 13,31-33a.34-35)

Cuando salió Judas del cenáculo, dijo Jesús: «Ahora es glorificado el Hijo del hombre, y Dios es glorificado en él. Si Dios es glorificado en él, también Dios lo glorificará en sí mismo: pronto lo glorificará.

Hijos míos, me queda poco de estar con vosotros. Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros; como yo os he amado, amaos también entre vosotros. La señal por la que conocerán todos que sois discípulos míos será que os amáis unos a otros.»

COMENTARI

Per l'estimació us coneixeran

Dijous Sant, l'evangeli de la celebració vespertina d'introducció a la Passió del Senyor ens recordava que Jesús, «que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava» (Jn 13,2). Aquest amor es mostra en la institució de l'eucaristia.

El fragment evangèlic d'avui està extret de la continuació de l'evangeli del Dijous Sant. En ell, l'evangelista contraposa el temps present i el temps futur. El temps present ja s'acaba: «És per poc temps que encara estic amb vosaltres». És el temps de la predicació de Jesús que arriba a la fi, perquè la seva Hora ja s'acosta. Està a punt d'inaugurar-se el temps futur.

El temps futur està marcat per la glorificació de Jesucrist i per l'actuació dels deixebles. El Fill de l'home és glorificat en la creu, quan ofereix la seva vida per tots nosaltres, com un veritable anyell pasqual, des d'on alena el seu Esperit, mentre del seu cor obert flueixen l'aigua i la sang dels sagraments cristians. Constitueix la glorificació del Pare en el Fill i del Fill en el Pare, perquè tots dos són u, com ens deia l'evangeli de diumenge passat. I això s'esdevindrà ben aviat.

D'altra banda, el temps futur és també el temps de l'Església, de la comunitat de deixebles. És el temps d'obrar el que Jesús mateix ha fet fins ara: estimar-nos. Per això Jesús ens dona un manament nou: el d'estimar-nos, tal com

ell mateix ens ha estimat. És més, aquesta estimació esdevindrà el signe distintiu del grup de deixebles.

L'amor, a la tradició bíblica, no és un sentiment del cor, és un compromís de la persona que perdura més enllà dels sentiments variables de la vida.

El compromís salvífic de Déu envers el seu poble s'ha fet palès en el compromís de Jesús a favor del Regne per tots nosaltres, i aquest mateix compromís és la missió que hem rebut entre tots de part d'ell. La Pasqua del Ressuscitat es projecta en l'amor mutu dels cristians al llarg dels segles.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Enviament en missió de les comunitats neocatecumenals. El passat dissabte 6 d'abril, en el marc d'aquest temps pasqual i del present Any de la Fe, el bisbe Agustí va presidir una celebració a la Catedral de Sant Llorenç en la qual es va fer el signe de l'enviament en missió dels membres del Camí Neocatecumenal presents en diverses parròquies de la diòcesi. Durant els diumenges d'abril i maig, realitzen en diverses localitats, iniciatives de testimoni de fe als carrers i places.

AGENDA

1 de maig, Dia del treballador. L'Equip de Pastoral Obrera proposa que aquesta jornada propiciï moments de reflexió i pregària a les nostres parròquies i comunitats, posant l'accent en el tema de l'habitatge i els desnonaments. Al web de l'Equip trobareu material i informació.

Trobada Pasqual de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat. El passat diumenge 14 d'abril, en un to pasqual i festiu, les comunitats de fidels de les 8 parròquies de l'arxiprestat es van aplegar als locals de la parròquia de Maria Auxiliadora de Sant Boi. L'organització i dinamització de la trobada va anar a càrrec dels joves de cada parròquia. Aquell dia, cada comunitat parroquial va donar la seva resposta, amb gran creativitat i diversitat, a les preguntes «qui diu la gent que sóc jo?» i «qui diu vosaltres que sóc jo?», en sintonia amb l'Any de la Fe. El bisbe Agustí, que era present, va dirigir una paraules al final i una senzilla pregària de cloenda.

Comença el pelegrinatge diocesà en l'Any de la Fe. «Resseguint les petjades de sant Pau» és el títol del pelegrinatge que avui comença, amb una quarantena de persones de la diòcesi, que els portarà a terres de Turquia, per conèixer de prop els orígens de les primeres comunitats cristianes lligades a l'evangelització de l'Apòstol dels gentils. Visitaran, entre altres, Estambul, Adana, Capadòcia, Èfes, Pèrgam, Tars, on va néixer sant Pau, i Antioquia, on per primera vegada els seguidors de Jesús van rebre el nom de «cristians».

«100 anys creixent junts». La Congregació de Sant Pere ad Vincula, titular del col·legi Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, celebra enguany els 100 anys de presència a la ciutat. Amb aquest motiu durant el mes de maig es duran a terme diversos actes: divendres 3 de maig, a les 11.15 h, missa d'acció de gràcies a la Catedral de Sant Llorenç, i a les 20 h,

al pati gran del col·legi, sopar solidari a benefici del Projecte *Crescer* que els «padres» porten a terme al Brasil. La congregació, fundada en Marsella l'any 1839 per atendre nens i joves en risc social, va arribar a Barcelona l'any 1884, a petició de l'Ajuntament, per fer-se càrrec de la Casa Municipal d'atenció de menors. Com a sucursal i complement del centre de Barcelona, es va obrir-ne un a Sant Feliu de Llobregat al mes de maig de l'any 1913. Als anys 60 es va canviar l'oferta a la societat vers el camp de l'ensenyament i va néixer l'Escola Verge de la Salut, que avui compta amb prop d'un miler d'alumnes de 3 a 18 anys.

Pasqua del Malalt a la diòcesi. El proper diumenge 5 de maig, se celebra en l'Església universal la Pasqua del Malalt, data per recordar a les parròquies i comunitats. La celebració diocesana d'aquesta jornada tindrà lloc dissabte 11 de maig, a les 11 h, al nou Centre de Salut dels Germans de Sant Joan de Déu a Esplugues de Llobregat.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa Betànica. 26 maig, de 10 a 18 h. Predicarà Mn. Josep Casanova. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betànica, c/ Bonavista 37, tel. 933 751 102, Cornellà de Llobregat.

FORMACIÓ

Escola de pregària dels GOA. Els dimarts 7, 14 i 21 de maig, a les 19 h, conferència i missa a continuació, a càrrec del P. Joaquim Petit, L.C. Al Centre dels Grups d'Oració i Amistat, Gran de Gràcia 237, pral. 2a, tel. 932 181 005.

ECO DE LA PALABRA

Frutos de Pascua: María Skobtsov (I)

El professor Gabriel Amengual Pastor ha tenido el acierto de introducir en la revista digital para sacerdotes *El Bon Pastor* una recensión del conocido artículo de Karl Rahner, «Espiritualidad antigua y actual» (*Escritos de Teología*, vol. VII, 1966). Este artículo se hizo famoso por aquella sentencia del autor, tan citada, de que «el cristiano del futuro será místico o no será». El profesor Amengual lo ha considerado oportuno, porque ve que la intuición de Rahner, señalando la espiritualidad procedente del Concilio Vaticano II, resulta absolutamente actual. Esta espiritualidad, dirá, además de necesaria («no es un problema, sino el problema»), habrá de ser profundamente religiosa (mística) e incluirá al mismo tiempo el compromiso en el mundo.

Es lo que estamos subrayando en estos «frutos de Pascua» que vamos exponiendo. María Skobtsov entra dentro de este modelo, aunque su historia y sus características son realmente únicas. Nacida en Riga (1891), ofrece la imagen de una pequeña burguesa, cultivada literaria y radicalmente. Vive la muerte de su padre como un tropiezo que casi le hace perder la fe. Trasladada a San Petersburgo, mientras frecuenta ambientes literarios de élite y decadentes, estudia algo de teología, se casa y divorcia y tiene un hijo. Se exilia a Anapa donde ejercerá como alcaldesa. Se afilia al Partido So-

cialista Revolucionario, que valora el hecho «estético de la religión» y evita el totalitarismo. Es denunciada por los mencheviques en el poder como colaboracionista con los bolcheviques. El juez que le juzga se enamora de ella y se casan. Con él tendrá dos hijos. El triunfo de los bolcheviques provocará el gran exilio, según sus palabras, «del alma rusa», es decir de Rusia misma, que en miles y miles de cristianos ortodoxos con sus pastores se ven obligados a buscar refugio fuera de su patria. Las penalidades, el abandono y la miseria que comparte con sus compatriotas será la gran llamada que María Skobtsov escuchará de parte del Espíritu. El camino acaba en Francia, donde, integrada en la ACER, vive experiencias decisivas, como los contactos con los grandes teólogos y pastores Sergei Bulgakov y Nicolás Berdiaev. Con ellos y otros muchos acepta el gran reto de volver a pensar la fe y el sentido de Iglesia ortodoxa en la nueva situación. Esta condición de inmigrante es la oportunidad de aceptar el riesgo de ser libres, como afirmará ella misma:

«Debemos sentirnos responsables de esa libertad... aceptar sinceramente este don inmenso y difícil de llevar. La libertad obliga. La libertad llama al sacrificio... Aunque ya no tengamos una patria terrena, no hemos perdido la patria celestial.»

Es la experiencia decisiva para la fe de quien vive en diálogo permanente con Dios desde el presente: ser creyente como buscador y caminante y de vivir la Iglesia como peregrina, constantemente abierta al futuro.

A la nueva experiencia de fe y de Iglesia se añade la circunstancia «atroz» de la muerte de su hija Anastasia. Según su biógrafa Emilia Bea Pérez, es el momento de una «revelación» decisiva y de una real conversión:

«A la cabecera de Nastia sentí que mi alma había errado durante toda mi vida por senderos tortuosos. Desde entonces aspiro a un verdadero camino, recto y despejado, no porque crea en la vida, sino para justificar, entender y aceptar la muerte... No se ha inventado nunca nada más fuerte que estas palabras: «amaos los unos a los otros», sólo que hay que llegar hasta el final y no hacer excepciones. Entonces todo será justificado y la vida se iluminará. Sin esto, todo es horror y pesar.»

Este es el paso determinante de su itinerario de fe: el amor maternal «natural» se transforma en amor espiritual efectivo hacia todos los necesitados de amor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat